

ἐρίδων καὶ τραυμάτων καὶ πάσης αἰσχρότητος· αὐτὸς ὁ οἶνος καλεῖται ἡλός, ταράττων καὶ παραπλανῶν, ὡς ἡλιθιότητος καὶ ἀβελητηρίας πληρῶν τοὺς κατὰ κόρον μεταλαμβάνοντας. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐν Ἰθάκῃ ἐφοβεῖτο μήπως οἱ μνηστῆρες μεθυσθέντες ἐρίσωσι καὶ φονεύσωσιν ἀλλήλους. Ὁ πολὺς οἶνος τέσπει τὸν πίνοντα καὶ παράγει καὶ ἐξιότησι τῶν φρονῶν, κάμνει δὲ αὐτὸν νὰ λέγῃ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια εἶναι προτιμότερον νὰ κρύπτονται. Ὁδ. Π, 292—4. Ε, 463—6.

Τὸ ἐπιδοουλεύειν καὶ σκευωρεῖν καὶ φθονεῖν τινα ἐθεωροῦντο ἀξιομειπτα καὶ φευκτέα· ἡ Πηνελόπην λέγει τῷ Ἀντινόῳ·

«μάργε, τί ἦ δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνακτόν τε μόνον τε  
ράπτεις, οὐδ' ἱέκτας ἐμπάζεαι, οἷσιν ἄρα Ζεὺς  
μάρτυρος; οὐδ' ὅσῃ κακὰ ράπτειν ἀλλήλοισιν.»

Ὁδ. Π, 421—3.

Περὶ τοῦ φθόνου ὁ Ὀδυσσεὺς λέγει τῷ Ἴρῳ·

«οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι καὶ πολλ' ἀνελόντα.  
οὐδὲ δ' ἀμφοτέρους ὅδε χεῖσται, οὐδέ τί σε χρεὶ  
ἄλλοτρίων φθονεῖν.»

Ὁδ. Σ, 16—17.

Οἱ ὕβρισταὶ καὶ ὑπερήφανοι ἐτιμωροῦντο κατ' ἀξίαν. Ἡ Πηνελόπην λέγει τῇ Εὐρυκλείᾳ περὶ τῶν μνηστῆρων·

«ἀλλὰ τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαστοὺς,  
ὑβριν ἀγασσάμενος θυμολέα καὶ κακὰ ἔργα.  
οὔ τινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,  
οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὃ τέ σφας εἰσαφίκοιτο·  
τῷ δι' ἀτασθαλίας ἐπαθον κακόν.»

Ὁδ. Ψ, 63—7.

Τὸ χαλεπαίνειν καὶ ὀργίζεσθαι ἐθεώρουν κακὸν καὶ πρόξενον πολλῶν παθημάτων, ὡς βλέπομεν τὴν μῆνιν Ἀχιλλέως καὶ Ἀγαμέμνονος, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς λέγει οὐλομένην, ἡ μὲν Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν, πολλὰς δὲ γενναίας ἡρώων ψυχὰς προῶ-  
ρος ἐπεμψεν εἰς τὸν Ἄδην. Ἰλ. Α, 1—5.

Καὶ τὸ συνδιαλλάττεσθαι ἐλογίζετο μέγα καλόν. Πόσον ἐχάρη ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπέδωκε τὴν μῆνιν! πόσον μετανόη διὰ τὴν ἀφορμὴν, ἣν αὐτὸς ἔδωκεν εἰς τοῦτο. Διὸ λέγει τοῖς Ἀχαιοῖς·

«ὥς καὶ ἐγὼν, ὅτε δὴ αὐτὲ μέγας κορυχίστολος ἔκτωρ  
Ἀργείους ὀλέκεσκεν ἐπὶ προμνητὶ νέεσσιν,  
οὐ δυνάμην λαλαβέσθ' ἄτης, ἣ πρώτον ἀάσθη.  
ἀλλ' ἐπεὶ ἀκασάμην καὶ μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,  
ἄψ' ἐθέλω ἄρεσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα·  
ἀλλ' ὅρσεν πολέμονδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς.»

Ἰλ. Τ, 134—9.

Τὸ δὲ κλέπτειν καὶ ληΐζεσθαι ἐθεωρεῖτο κακόν. «Ὅτε ὁ Τηλέμαχος ἦλθεν εἰς τὴν Πύλον πρὸς τὸν Νέστορα, ἵνα μάθῃ τι περὶ τοῦ ἀπόντος πατρὸς αὐτοῦ Ὀδυσσεως, ὁ Νέστωρ, ἀφοῦ ἐφίλειυσεν αὐτόν, ἠρώτησεν·

«ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρὰ κέλευθα;  
ἦ τι κατὰ πρῶξιν ἦ μακρὸς ἀλάλησθε,

οἷά τε ληιστῆρες, ὅπερ ἄλλα, τοί τ' ἀλόνονται  
ψυχὰς παρθέμενοι κακὴν ἄλλοδαποῖσι φέροντες;»

Ὁδ. Γ, 71—4.

Κακὸν ἄρα ἐθεωρεῖτο τότε καὶ ἡ ληστεία καὶ πειρατεία, οἱ δὲ πειραταὶ πλανώμενοι εἰς τὰς θαλάσσας καὶ ριψοκινδυνεύοντες τὰς ψυχὰς τῶν ἐφερον κακὸν εἰς τοὺς ἄλλοδαπούς, εἰς ὧν τὴν χώραν ἐπήρχοντο.

Οὐδεμία ἄρα ὑπάρχει ἀρετὴ, ἣν δὲν ἀναφέρει μετ' ἐπαίνων ὁ Ὀμηρος παρὰ τοῖς ἡρώσιν αὐτοῦ, οὐδεμία δὲ κακία, ἣν νὰ μὴ ἀποδοκιμάζῃ καὶ κατηγορῇ. Οὐδὲν ὑπάρχει ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἐπαινῇ ὁ Ὀμηρος ἐν τοῖς ἀθανάτοις αὐτοῦ ποιήμασιν, οὐδὲν δὲ ὑπάρχει κακόν, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ κατηγορῇ καὶ στυλιτεύῃ. Ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ ἀνελίζει τῶν δραμάτων τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεύς ἐπαινεῖται ἐν γένει ὁ ἀγαθός, στυλιτεύεται ὁ πονηρός, ἐξαιρεται τὸ ἀγαθὸν καὶ περιφρονεῖται τὸ κακόν.

Μ. ΠΑΡΑΝΙΚΑΣ.

## ΤΡΕΙΣ ΑΣΤΕΡΕΣ\*

— Οἰαδήποτε κἄν ᾗς, νυκτοπλανῆς θνητῇ, μ' ἐνίκησας! Ὡς ἄνθρωπος ὑπαρξίς, ἦν τὸ ὄμμα μου μετὰ κόπου ἀνευρίσκει συγχεομένην μετὰ τῶν ταπεινῶν δεινυλίων, ἅτινα μόλις τὸ γόνυ μου θίγουσι· σὺ, ἡ τολμηρῶς ποθοῦσα ἵνα ἐμβρατεύσῃς ἐν τῷ μυστηρίῳ καὶ οἶονεῖ ὑπὸ θεῖαν τινὰ ἐμπνευσιν ἀδεῶς αἰτοῦσα λαλῆν πρὸς ἐμοῦ, τῆς μυστηριώδους θεαίνης τῆς σιγῆς. Τίς λοιπὸν θεῖα ἐπίσης ἐμπνευσις ἐνέβαλεν εἰς τὰ χεῖρά σου τὸν ἀμύχλητον ἐκεῖνον ὄρκον; . . .

Λύθητι, αἰωνίκα σιγῇ μου! λύθητι πηλαγὸς γριφώδης ὄρκος μου!

Θνητῇ! ἐξηκολούθησε λέγουσά μοι ἡ Νύξ δι' ἑλκφρῶς καὶ γλυκειάς ὡς ὁ ψίθυρος τῶν φύλλων φωνῆς· πολλῶν αἰῶνων ρεύματα ἀενάως ἐπικυλιόμενα ἀπέλουσαν ἤδη τῆς οἰκουμένης τὴν εὐρεῖαν ἐπιφάνειαν· καὶ ἡ ἀκάθεκτος αὐτῶν ροὴ ὃ τέ μὲν γαληνία, ὃ τέ δὲ δινέσση, πολλὰς αὐτὴν μετέλλαξε, ποῦ μὲν ἐν τῇ ὁρμῇ αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διανοίξασα εὐρείας ἀβύσσους διὰ νεκρῶν ἀνθρωπίνων λειψάνων κατὰ μικρὸν εἶτα πληρωθείσας, ἡ καλλιμαρμαρμάρους κολοσσούς μεγάρων, ἀμυδρά τινα μόνον πρὸς ἀνάμνησιν αὐτῶν ἵχνη ἀρέντας, ἀνηλεῶς παρὰσύρσας, ποῦ δέ, διὰ τῆς ἦν ἐπαφῆκεν ἀργυρώδους δρόσου τῶν ἀφροστερῶν κυμάτων, ἀναβλαστήσασα αἰθαλῇ δένδρα χρυσόφυλλα καὶ χρυσόκαρπα, ἡδεῖαν σικάν καὶ ζείδωρον τροφήν, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν γνώσιν, τοῖς θνητοῖς παρέχοντα· καὶ οὗτοι ἐπὶ τοῦ αἰετοῦ ἀναλλοιώτου καὶ αἰετοῦ μεταλλασσομένου τούτου κόσμου ἀρυπνούμενοι τὴν αὐγὴν ἵνα ὑπνώσωσι τὴν ἐσπέραν χρυσῶν ὀνείρων ὕπνον ἐντὸς τῶν ἀβύσσων.

\*) Ἰδε ἀριθ. 35, σελ. 685—87.

σων ὡς εἶπον, βλέπουσιν αὐτάς τχύτας τὰς ἀθύσσους, βλέπουσι τὰ ἐρείπια ἐκεῖνα τῶν προὔπαρξάντων μαρμαρίνων κολοσσῶν καὶ τὰ αἰφνιδίως ὀσημέρῃ ἀναβλαστάνοντα καλλιέκλωνα δένδρα· γευόμενοι δὲ τῶν ἀγλαῶν ἐκεῖνων καρπῶν, ὡσεὶ ἐμύσων μαντικῇν δάφνην, νοοῦσι τὰ πάντα . . . νοοῦσιν αὐτομάτως τὴν ἐν τῷ οὐρανῷ ἱεράν πηγὴν ἀπ' ἧς τὸ ρεῦμα τοῦτο τῶν αἰώνων ἐκρέει· νοοῦσι, τὸν ὑπερφυῶ ἥλιον ὅστις μυστικῶς ἐξατμίζων, ἀναβιβάζει καὶ πάλιν αὐτό· πρὸς τὴν οὐρανίαν ἐκείνην πηγὴν· νοοῦσι, ναί, διότι τὸ δένδρον τῆς εἰρήνης καὶ γνώσεως ἀναβλαστάνον ἀπορρέει ὡς εἶπον ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, τῆς θείας ἐστίας ὑπερτάτης εἰρήνης καὶ ἀπείρου γνώσεως. Ἄλλ' εἰσὶ καὶ δι' αὐτοὺς μυστήρια ὧν τὸ δυσθεώρητον βῆθος ἐκεῖ, μόνον ἐκεῖ, πρὸς τῶν ὁμμάτων αὐτῶν καταφωτισθήσεται διὰ τῶν ἀπλήτων τοῦ ἀνεσπέρου φέγγους ἀκτίνων.

Πολλὰκις οἱ θνητοὶ ὧν τὸ κρῆνιον περιλαμβάνει, φεῖ! ἤσσανα τῶν ὧων τὸ πνεῦμα, τὸ εὐρὺ πνεῦμα τὸ στενωδὸς ἐν αὐτῷ πεφυλακισμένον, τὸ πρὸς ἀχανὴ ὀρίζοντα τείνον, ποθεῖ ν' ἀντιληφθῇ, ὡς τὸ ὅμμα αὐτῶν ἤσσανα τῶν ὧων ἐν ῥιπῇ μακρόθεν ἀτενίζει καθαρῶς διορθῶ, οἱ πολυπράχμονες, λέγω, θνητοὶ, διαποροῦντες, ἠρώτησαν ἐμὲ τὴν σκώιδη ἐν φωτὶ καὶ ζοφώδῃ ἐν σκότει· ἀνασχῶν τοῦ μυστηρίου, τὴν ἀπ' αἰώνων πᾶσαν τοῦ κόσμου τούτου σκηνὴν διὰ μυστικοῦ καὶ ἀπείρου ὀδυνηκοῦς βλέμματος ἀτενίσασαν· ἀλλὰ μᾶτην· ἐγὼ ζείποτε ἄφρονος πρὸς αὐτοὺς διετέλεσα.

Γινώσκεις διὰ τί;

Θνητὴ πρό ἧς ἐλύθη ἡ ἀρραβία μου, θὰ σοὶ εἶπω αὐτό.

Ἦτο ἐσπέρα . . . Ἦ ἀνθρωπότης διατρέξασα τὴν ἀσυναισθητὸν βρεφικύτητα, τὴν ἀπειρον παιδιδοκίαν καὶ τὴν σφριγηλὴν τέλος, καὶ ἀνθηρὰν νεανικότητα, εὐρίσκετο ἤδη εἰς τὸ τέρας αὐτῆς· περυσιωμένη δὲ ὑπὸ τῆς συναισθήσεως τοῦ θαυμασίου τῆς ἥθης αὐτῆς κάλλους, ἀπηυδακνύει ἐκ τῶν σπυρίων σάλων, οὓς ἡ ἐξέχλος ἐφηβικὴ ζωηρότης, εἰς παρεκτροπὰς ἀφικνούμενη, κατὰ τὰ τελευταῖα τῶν ἐτῶν ἡγείρει, ὡς ὁ οἶνοπότης ὑπὸ ἐπάρειαν μέθης κατὰ τὸ πέρας φαιδρουῦ συμποσίου, ὑπέκυπτεν ἐν τῇ νοητικῇ καρηβαρίᾳ τοῦ τύπου καὶ καμᾶτου αὐτῆς. Καὶ οἱ παῖδες οὗ; ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς πρὸς ἀγῆρας, ἀφρονες καὶ βίαιοι, φθονεροὶ καὶ κίμοχαρεῖς ἀδελφοί, ἀπηνῶς κατεδίωκον τὰ ὠρῆα τέκνα τὰ ἐν τῇ ἀκαμείᾳ καὶ χρυσαστεφεῖ τῆς μητρὸς αὐτῶν νεότητι γεννηθέντα. . .

Ἦτο ἐσπέρα· τὸ γλυκὺ Ἰνδαλμᾶ μου, ὁ Ἥλιος, ἀπὸ μικροῦ ἀνεπαύετο ἐν τῇ ὁρσώδει τῶν κυμάτων τοῦ κλίνῃ· καὶ ἐγὼ στερηθεῖσα αὐτοῦ, ἐσπείρον ὡς πάντοτε ἐπὶ τοῦ αἰθέρος μελᾶγγολος τὰ ἀστρολαμπῆ δάκρυα μου. Αἶφνης, ὑψηλὰ τις ταυσίσκομος μορφὴ ὠρῆα τρέχουσα οἶονεῖ ἀπεγνωσμένη; πρὸς τὸ δάσος μου τοῦτο μέσῳ τοῦ βυθιμυθῶν ἐπιπολάζοντος σκότους. Ἐθαύμαζον, καθ' ὅσον προσήγγιζε, τὸ ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἐγγραφόμενον ἰδεώδες μεγαλεῖον, ὅπερ οὐδόλως ἐμείου ἢ ἐπ' αὐτοῦ διαφανομένη ζων-

ρὰ τρόμου ἔκφρασις· ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἔτι ὑπερενίκα ἔκφρασις ἄλλη εὐέλπιδος θάρρους, ἀτρύτου ἠθικοῦ σθένους, θαυμασίως τὸ λαμπρὸν ἐν τῇ συγκινήσει ἐκείνῃ κάλλος τῆς ἐξείρουσα. Ναί! ἦτο θαρραλέα καὶ ἠθικῶς πανσθενὴς ἡ θεὸθεν ἐμπεπνευσμένη φυγῆς, ἣν φοβερῶς ἐπερχόμενον οἶονεῖ δρακόντειον ὃν ἐδίωκεν· ἦτο πανσθενὴς ἡ φυγῆς, ἥτις ἐν τῷ φρικῶδαι τοῦτῳ καταδιωγμῷ ἀπειλουμένη, λιθοβολουμένη, ἀθρομίνουσα, ὡς ὁ εὐχθλὸς μαχητὴς τὴν ἱεράν αὐτοῦ ἀσπίδα, οὐδόλως ὅπῃ τῆς εὐσταθοῦς χεὶρὸς ἀπέριψε τὰ δύο αὐτῆς προσφιλεῖ καὶ εὐλογητὰ σύμβολα· τὴν δάφνην καὶ τὴν Λύραν τῆς! Ἦτο ἡ Μοῦσα! . . .

Διὰ τοῦ πτερόεντος ποδὸς ταχέως τὸ δάσος μου φθῆτα, εἰσέβη· τότε ἐκ τοῦ σύνεγγυς εἶδον, ἐθαύμασα καὶ . . . ἀπώλεσα αὐτὴν ἐν ἀκαρεῖ! . . . Ἄντ' αὐτῆς βλέπω μόνον ὑψουμένην, ἐκεῖ ἔνθα ἔστη, δάφνην λιγυράν καὶ καλλιφύλλον. . .

Τί ἐγένετο; ὁ Παντεπόπτης Θεὸς ὁ γλυκὺ αὐτὴν ἐφορῶν, ὁ τὸ εὐγενὲς θάρρος αὐτῇ ἐμπνέων, ἔσωσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἀπηνόους διωγμοῦ μεταβῶν ἀκαρικῶς εἰς δάφνην.

Ἦ δάφνη, δάφνη εὐλογηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Οὐρανοῦ! ἀπὸ τῆς ἐπισήμου ἐκείνης στιγμῆς ὅτε θεῖα ἐπινεύσει ἡ Μοῦσα, τὸ ἀγλᾶν τῆς ἀκμαίας τοῦ κόσμου νεότητος γέννημα, διεσώζετο ἐν σοὶ χάριν τῶν ἐπερχομένων αἰώνων, δὲν ἐπλήσθησαν παραδεισίου μύρου οἱ τέως ἄρσμοι καλλίσκοιοι κλώνες σου. . .

Καὶ ἰδοὺ, φθάνει ἐγγὺς πνευστιῶν ὁ ἀπηνὴς διώκτης! ἀγρία ἡ κτηνώδης μορφὴ τοῦ, ταυρωδῶς ἰσχυρὰ ἡ χεὶρ τοῦ, βραχὺ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν κραδαίνουσα φάσγανον· εἶναι ὁ θρασὺς Ὑλισμὸς! εἶναι τὸ γέννημα τῆς ἀλογίστως παρεκτραπίσεως νεανικῆς τοῦ κόσμου ὁρμῆς!

Καὶ στάς πρὸ τῆς Μούσης δάφνης ἧς οἱ κλάδοι ὑπὸ τοὺς πνέοντας ἀνέμους ἀπεστέφοντο οἶονεῖ ἵνα μὴ βεβηλωθῶσιν ἀκουσίως προσψάυνοντες τὸν βδελυρὸν διώκτην, ἐπέριψε φλογερὸν τὸ ἐταστικὸν αὐτοῦ βλέμμα, ἠρεύννησεν εἶτα, προβάς, ἀνά πᾶσαν τῶν δένδρων πύκνωσιν, πᾶσαν σκοτίζουσαν λόχμην, πᾶν ἔτι χαίνον πλατάνου κοίλωμα· ἀλλ' οὐδαμῶς εὔρε — τὸ θεορύλακτον αὐτοῦ θυμᾶ.

Τότε στραφεὶς πρὸς τὰ ὕψη.

— Ἦ Νύξ, μοὶ εἶπεν, ἡ πανδαχὴς τοῦ κόσμου ἐπόπτρις· εἰπέ μοι, ποῦ τοῦ δάσους σου ἐκρύβη ἐκείνη ἣν διώκεις; μὴ ἀποκρύψῃς αὐτήν· τὴν εἶδον πρὸ μικροῦ εἰσδύσασαν.

Ἐγὼ ἐσιώπων ἀγρίως αὐτὸν ἀτενίζουσα· μὴ δὲν ὤφειλον νὰ σιωπήσω; ἡ δάφνη ἐπάλλετο ἐγγύς, οἶονεῖ κατεγνωσμένη αὐτοῦ διὰ τοῦ λεπτοῦ τῶν φύλων ψιθύρου.

Ἦ ἐρώτησις ἐπανελήφθη οὐχὶ ἀπαξ, ἀλλ' ἄνωφελως. Τέλος ὁ τερατώδης Ὑλισμὸς ἀπῆλθε, μᾶτην ἐν τῇ ὀργῇ αὐτοῦ ἀπειλῶν διὰ τῆς πυγμῆς τὴν ἀφανῆ Μοῦσαν, ἥτις, ἀναφανείσα καὶ εὐγνωμόνως πρὸς ἐμὲ μειδίχασσα, ἀνέλαθε μακρὰν ἀλλ' ἀκώλυτον ἤδη πορείαν. Θαρραλέως δὲ τῇ θεῇ ἐπινεύσει γαῦρα ὄρη

καὶ εὐρέα πελάγη διασχίσασα, καὶ ἐν μὲν τῷ φωτὶ  
ὑπὸ νεφέλης λευκῆς, ἐν δὲ τῷ σκότει ὑπὸ στήλης πυ-  
ρὸς ὀδηγουμένη, ἔφθασε τέλος εἰς τὸ ἀρχαῖον καὶ  
προσφιλὲς αὐτῆς σκήνωμα, τὸν δικόρουν Παρνασσόν,  
ὅθεν ὁ δρακόντειος Ὑλισμὸς αὐτὴν ἀπεδίωξε, λάθρως  
ἐπιπεσὼν καὶ τὸν μυρτόπλεκτον καὶ ἀνθοστεφῆ αὐ-  
τῆς θρόνον ἀνηλεῶς καταρρίψας. Καὶ ἠκούσθη εἶτα  
ἐκεῖθεν μαγευτικὴ μελωδία . . . ἦν ἡ τῆς Μούσης  
πρὸς τὸν διασώσαντα αὐτὴν Θεὸν εὐγνώμων ᾠδή, ἡ  
κατὰ μυρίους τόνους τοὺς αἰῶνας ἡδυτερπῶς ἐφεξῆς  
βαυκαλίζουσα.

Ἐκτοτε ὥρκισθην νὰ τηρήσω αἰωνίαν σιγὴν πρὸς  
πάντα ἐρωτῶντά με περὶ οἵουδήποτε μυστηρίου· καὶ  
εἶναι εὐεργετικὴ ἡ ἀφασία μου αὕτη· ὦ θνητῆ! πόσα  
ποσάκις μυστήρια δὲν ἠθάπέβαινον δηλητήριοι πηγαὶ  
φθόνου καὶ μίσους, πόνοι καὶ ἀπελπισμοῦ, ἐὰν ἀκρι-  
τομύθως ὑπ' ἐμοῦ πρὸ τῶν ὁμμάτων ὑμῶν ἀπεκα-  
λύπτοντο! . . .

Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, τὴν ἐπίσημον  
ταύτην στιγμὴν καθ' ἣν τῶν τριῶν ἱερῶν ἐκείνων  
ἀστέρων τὸ θυσιάζον φέγγος πληροὶ τὴν καρδίαν σου  
ἐνθουσιασμοῦ ἀναβιβάζοντος ἐπὶ τῶν χειλέων σου  
τὴν θερμὴν πρὸς με παράκλησιν, τὴν ἀμάχητον ἐξόρ-  
κισίν σου, θνητῆ! ὑπέκω . . . καὶ λαλῶ, καὶ παρέ-  
χω εἰς σέ ὅτι ἐπὶ πολὺ πρὸς τοσοῦτους ἄλλους ἡρνή-  
θην . . . Καὶ ὅτε τὴν πρωΐαν τὸ θεοειδὲς χάριμα μου,  
ὁ Φοῖβος, ἐπιτείλῃ τὴν ἀστραπηθύλον μορφὴν του,  
ὦ! εὐγνωμόνι αὐτῷ· διότι μόνον ὅτε ἤχησεν εἰς τὰ  
ὦτά μου τὸ προσφιλὲς ὄνομά του, μόνον ὅτε μοὶ εἶ-  
πες: «σὲ ὀρκίζω εἰς τὸ πᾶμφωτον ἰνδαλμά σου! . .»  
ἀπεφάσισα νὰ σοὶ λαλήσω.

Ὡ τῆς θαυμασίας ἐκμυστηρεύσεως τῆς μαυροφόρου  
Νυκτός! ὦ τῆς κραταιᾶς ἰσχύος τοῦ ἱεροῦ ἰδανικοῦ  
ἔρωτος!

Τότε μετὰ στιγμὴν σιγῆς, καθ' ἣν τὸ ὥραϊον γι-  
γάντειον φάσμα ἔστη ὅπως λάθρ' ἄνεσιν κατόπιν το-  
σοῦτων λόγων, μετὰ τοσοῦτων αἰῶνων ἀρξάν, ἀ-  
πνευστὶ ἀπαγγεληθέντων, καὶ εἰς ζωηρὰν ληξάντων  
συγκίνησιν, μοὶ εἶπεν:

Ἐσκόταζε διωπηλὴ ἡ φύσις·  
κακουργημάτων ἔγεινε θυμέλην,  
καὶ φρίττων εἰς τοῦ κόσμου τὴν κακίαν,  
εἰς μαῦρον πέπλον κρύπτεται ὁ Φοῖβος.  
Ἐντὸς τοῦ ζόφου τότε βυθισθέντες  
ἀφ' οὗ τοῦ Πλάστου ἡ εἰκὼν ἐχάθη,  
ἔτ' οἱ θνητοὶ συγχέονται, πλανῶνται . . .  
θνήσκει πατήρ με τοῦ υἱοῦ τὸ ξίφος  
καὶ θυγατὸς τὸ δῆθος μήτηρ πλησσει  
νομίζουσα ἐν σκότει καὶ συγχύσει  
ὅτι ἐχθρὸν φονεῦει ἡ δειλαία! . . .  
Δεινὴ ἡ πλάνη καὶ δεινὸς ὁ ζόφος!  
φεῦ, ἐν αὐτῷ ἀπώλεσαν τὸν δρόμον  
τῆς κλίμακος ἐκείνης τῆς ἀγίας  
τῆς πρὸς τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ ἀγοῦσης . . .  
Σὺ αὐτοῖς ἴλεως γενοῦ, ὦ Πλάστα! . . .

Πλὴν ποῖον αἰθνης φῶς εἰς τὸν αἰθέρα  
ᾧ δὲ ταχὺ μετέωρον ὁράται  
λάμπων καὶ τρέχον πρὸς αὐγὰς ἡλίου;  
Ἴδου! ἴσταται αἰθνης χρυσοτρεμόν  
εἰς τοῦ Κρανίου τὸν εὐμύκη λόφον  
ὅπου ὠκίμου θύσανος πυκνοῦνται  
καὶ ᾧ δὲ δόξης οὐρανοῦ σέλας  
τὴν ὑψηλὴν τοῦ ἄκραν στεφανώνει  
εἶναι αὐτὸς τοῦ Οὐρανοῦ ἡ κλίμαξ! . . .

Ἀργυροῦν ἦτο χιονῶδες νέφος  
καὶ ἔφερεν ἐπάνω τρεῖς παρθένους·  
Ὡς ἡ Τριάς συννηνωμέναι ἦσαν·  
Κόραι Φωτὸς μ' ἀθανασίας κάλλη  
ἐξ οὐρανοῦ φέγγους πεπλασμέναι,  
ἐρρόδιζον τὸ νέφος δι' ἀκτίνων.  
Εἰς τὰς πνοὰς ἐκεῖνο κυματίζον,  
ἐστάθη· καὶ πηδῆσαι αἱ Κόραι  
ἐσκήνωσαν εἰς τὸ βουνὸν ἐπάνω·  
ἔκτοτ' αἰθρία εἰς τὸ πᾶν ἐχύθη  
καὶ τὴν χρυσὴν Ἀνατολὴν ἐκείνην  
ὁ κόσμος προσδεκύνει γόνυ κλίνων.  
Ὁ Φοῖβος τὴν καλύπτραν ἀπορρίψας  
πρὸ τοῦ φαιδροῦ θεάματος ἐκείνου,  
ἀλλ' ἀμαυρὸς αὐτὸς ἐνώπιόν των  
ὡς λαμπυρὶς ὥχρ' πρὸ τῶν ἀστέρων  
μὲ δέδας προσδεκύνειν ἐπίσης . . .

Ἡ χρυσὴ χεὶρ τῆς πρώτης ὑψωμένη  
τὸν Οὐρανὸν ἐδείκνυνεν ἀπαύστως·  
ἡ πτέρυξ τῆς δευτέρας ἡ χρυσῶδης,  
πρὸς Οὐρανόν, νὰ ὑψωθῇ ἐτοιμῇ,  
ριπίζουσα ἐκοίμιζε τὸν πόνον·  
καὶ τῆς ἐσχάτης εὐμείδης ἡ ὄψις  
μὲ τὸ γλυκὺ καὶ οὐρανόχρουν βλέμμα  
εἰς τὴν ψυχὴν μειδίαν· ἀντηνάκλα·  
Μειδιάμα! κατόπτρισμα Ἀγάπης!  
μυστήριον, διγῶσα ἀρμονία!  
ποῖα λοιπὸν ψυχὴ δὲν δὲ λατρεύει;

Καιρὸς παρήλθε· ἦτο σκότος πάλιν  
καὶ ἔστρεψα πρὸς τὸ βουνὸν ἐν βλέμμα·  
προσκλίνουσα τὸ θεῖον μέτωπόν της  
ὅπερ ἀκτίνων λαμπροτέρων στέμμα,  
ᾧ δὲ ἀδάμας τὸν χρυσὸν ἐκόσμηι,  
τὸ ὄμμα στρέφουσα πρὸς τὸν αἰθέρα,  
τὸν Πλάστην τῶν Κορῶν ἡ πρώτη ὕμνει  
μὲ ἄσμα ἑναρμόνιον ἀγγέλων.

Τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἔκρυπτον οἱ θόλοι,  
ἐκείνη πλὴν τὸν ἐδλεπεν ἐμπρός της!  
κ' ἐν τῇ στιγμῇ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ της  
ἐπὶ τῆς γῆς ἐστάλαξεν ἐν δάκρυ . . .  
δάκρυ γλυκὺ καὶ λάμπων καὶ φλογῶδες,  
σπινθήρ πυρᾶς τοῦ Θυσιαστηρίου.  
Πλὴν ῥέσαν δὲν τῇ ἔκαυσε τὸ ὄμμα·  
φῶς ἦτο· ὁ σπινθήρ τὸ φιλεῖ πίπτων  
ὡς τὸν Πατέρα συμψύες τὸ Πνεῦμα·  
καὶ ὡς Αὐτὸ πορεύετ' ἐξ Ἐκείνου,  
καὶ ὄμμα φῶς σπινθήρα δάκρυ ρίπτει.

Ὡ ἱερὰ στιγμὴ ἀθανασίας  
ὅτε μὲ πόθου καὶ ἐρεῦνης βλέμμα

ἡ Πίστις τὴν Ἀλήθειαν προσδίδει  
καὶ ἰδεῶδη τῇ τονίζει μέλη !  
Ὡ χάρις ᾧ καὶ μέλος συννεοῦσα !  
στιγμὴ καὶ τῶν αἰώνων ὅλων μεῖζων !  
εἰς τὴν ψυχὴν μου γεγραμμένη ζῆθι.

Ἀλλὰ πεδὸν εἰς γῆν ἡγιασμένην  
τοῦ Γολγοθᾶ, τὸ δάκρυ δὲν ἐλύθη.  
Θαῦμα ! ταχεῖα σχίζουσα τὰ νέφη  
περιστέρα λευκὴ πετώσα θάναται !  
εἰς τὸ πτερόν τὸ δάκρυον ἀρπάζει,  
πετᾷ . . . κ' ἐν ᾧ τὴν ἄκραν τοῦ πτεροῦ της  
προσπάλλοντα μὲ σεβασμὸν καὶ πόθον  
δειλῶς φιλοῦσι κύματα ἀέρων,  
εἰς τοῦρανοῦ τὰ ὕψη τάποθέτει  
ν' ἀστράπτῃ ὡς μυστηριώδες ἄστρον . . .

. . . Τοῦ Παραδείσου πτερόεν κρίνον,  
χιόνος κόρη, περιστέρα,  
ρίπτουσα βλέμμα πλήρες ἀκτίνων,  
χύνουσα αὔραν μὲ τὰ πτερά !

Ἄν εἰς λειμῶνα ζωῆς ἀνθίνης  
θανῆς πετώσα ἀγνὴ χαρά,  
καὶ αὔραν χύνῃς τερπνὴν εἰρήνης,  
λευκὴ θὰ ᾖναι περιστέρα.

Καὶ ἂν, ἀφεῖδα ψυχὴ τὸ σῶμα  
ᾗθ' εἰς τὰ ὕψη τὰ ἱερά,  
μὲ ἡγνισμένον χιόνος χροῶμα  
κι' αὐτὴ θὰ γείνῃ περιστέρα.

Κι' ἂν, ὡς τὸ κύμα ἀκτὶς ἡλίου,  
ἐμπνευσὶς μούσης φιλῇ, περᾷ,  
μέτωπον νέον Δαβὶδ ἁγίου,  
πάλιν θὰ ᾖναι περιστέρα !

Κι' ὅτε τοῦ Πλάστου αὐτὸ τὸ Πνεῦμα  
κατήλθε χέον μὲ τὰ πτερά  
παραδείσιων ἀέρων ρεῦμα  
κι' ἐκεῖνο ἦτο Περιστέρα !

Ὡ ἱερὰ ἡ ἐμφάνισίς σου !  
ἐμπνευσίς, Πνεῦμα ἡ κι' χαρά,  
ἀπὸ τὸ δῶμα τοῦ Παραδείσου  
πάντοτε θάναται, περιστέρα.

Καὶ πρὸς τὸ δῶμα πάλιν τὸ θεῖον  
εἰς τὰ πτερά σου ἀπὸ τῆς γῆς  
στάλαγμα φέρεις χρυσοῦν δακρύων  
ἀπὸ ἁγίας πεδὸν πηγῆς.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

(Ἀκολουθεῖ).

## ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΡΙΚΥΜΙΑ.\*

### III.

Ἠγάπα ὁ Λέωνδρος τῶν Ἰριδῶν καὶ τὴν ἡγάπα πε-  
ριπαθῶς, ὡς ὀλίγοι ἐπὶ γῆς ἀγαπῶσι. Τὸ πνεῦμά της  
τὸν ἐσαγήνευεν, ἡ χάρις της τὸν κατεμάχευεν, οἱ ὀφ-  
θαλμοὶ της τὸν ἐδέσμευον. Ὁ νοῦς αὐτοῦ ἔτρεχε πέν-

τοτε κατόπι της· δὲν ἔζη εἰμὴ δὲ αὐτὴν· καθ' ὅπως  
πρὸς αὐτὴν μόνην συναναστρέφετο. Ὅτε τὴν προΐαν,  
μετ' ἀνήσυχον καὶ διακεκομμένον ὕπνον, ἐξύπνει,  
πρώτην αὐτὴν ἐσυλλογίζετο· καθ' ὅλην δὲ τὴν ἡμέ-  
ραν καὶ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας του καὶ κατὰ  
τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως καὶ τοῦ περιπάτου, τὴν  
εἰκόνα τῆς Ἰριδος μόνον εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.  
Ἐπὶ ὥρας ὁλοκληρῶς ἐνίοτε, ἀπορρίπτων πᾶσαν ἐν-  
σχόλησιν, καὶ μακρὰν τῆς τύρβης καὶ τῶν περισπα-  
σμῶν καὶ ἀπομεμακρυσμένους περιπάτους φερόμενος,  
ἔμενε παραδεδομένος εἰς ἐρωτικούς ρεμβασμούς, ποτὲ  
μὲν γλυκεῖς καὶ πλήρεις ἐλπίδων, ποτὲ δὲ ἀνιαροῦς  
καὶ λυπηροῦς, καὶ πλήρεις φόβων καὶ δυσταγμῶν.  
Πολλὰκις διηρώτα ἑαυτόν :

« Τί νὰ κάμνῃ ἄρ' γε ; μὲ ἐνθυμεῖτε πάντοτε,  
ὅπως ἐγὼ τὴν συλλογίζομαι ; μὲ ἀγαπᾷ σφοδρῶς  
ὅπως ἐγώ ; Καὶ εἶναι πράγματι ἐτοίμη νὰ ὑποστῇ  
πᾶσαν θυσίαν χάριν τοῦ ἔρωτος ἡμῶν ; θὰ μείνῃ  
ἄρ' γε πιστὴ ; Τί θὰ συμβῇ εἰς τὸ μέλλον ; Τοιαῦ-  
ται ἐρωτήσεις καὶ ὅμοιαι σκέψεις εὕρισκον ἐν ἑαυτῷ  
ποτὲ μὲν ποθεινὰς ἀπαντήσεις, ποτὲ δὲ ἀπελπι-  
στικὰς.

Ἄλλοτε ἐμέμφετο ἐνδομύχως ἑαυτόν, διότι ἀφῆθη  
νὰ συρθῇ ὑπὸ μιᾶς γυναικὸς εἰς τοσοῦτον ἀπίστευ-  
τον βαθμόν. Ὡ ! ἔχουσι δίκαιον νὰ εἶναι ὑπερήφανοι.  
Ἐχουσι τὴν μοιρίαν ἰσχὺν νὰ καταρρίπτωσι τοὺς ἄν-  
δρας δι' ἐνὸς μόνου μειδιήματος εἰς τὴν ἀπελπισίαν  
ἢ νὰ τοὺς ἀνυψώσιν εἰς τὴν μακαριότητα. Ναί, δύο  
μόνον λόγοι, αὐτὴ ἡ σιωπὴ των, ἐν βλέμμα ἀρηρημέ-  
νον ἢ ἐμπαικτικὸν δύνανται νὰ πληγώσωσι θανασί-  
μως. Βεβαίως ἡ ὑπερυφάνειά των πρέπει νὰ εἶναι  
μεγάλῃ, διότι οὐδὲν παραβάλλεται πρὸς τὴν δύνα-  
μίν των, τρεφομένην καὶ αὐξανόμενην διὰ τῆς τῶν  
ἀνδρῶν ἀδυναμίας.

Ἐπεθύμει νὰ εἶναι πάντοτε πλησίον της, οὐχὶ δι'  
ἄλλον ἕτερον σκοπὸν, ἀλλὰ μόνον ὅπως ἐναθρόνη-  
ται ἐν τῇ θέῃ αὐτῆς, ὅπως τὴν ἀποθαυμάζῃ· νὰ τὴν  
βλέπῃ ὅσον τὸ δυνατόν συχνότερον, νὰ γνωρίζῃ ὅτι  
ἀγαπᾶται παρ' αὐτῆς ἄνευ ὑστεροβουλίας, ἄνευ αἰ-  
σχύνης, χωρὶς ἔλεγγον καὶ χωρὶς ψεύδους· νὰ ζῇ ἐν  
αὐτῇ, νὰ σχηματίζῃ ἐκ τῆς ἀγάπης της ἀτμοσφαῖ-  
ραν, ἐν ᾗ ν' ἀναπνέῃ· τοιοῦτος ἦτο ὁ ἰδανικὸς πύ-  
θος τοῦ Λεάνδρου. Ἄλλοτε ἤρχετο καὶ ἐπεθύμει νὰ  
συναισθήσῃ αὐτὴν μόνην, ἁπλῶς, νὰ προσπέσῃ εἰς τὰ  
γόνατά της, καὶ ἐκεῖ ἐπαναλαμβάνων αὐτῇ *Σὲ ἀγαπῶ*  
ὡς σβεσθῇ, ὡς σβέννυται ὁ ἀφρός τῆς θαλάσσης παρὰ  
τὸν αἰγιαλόν, νὰ ἀναλυθῇ, ὡς ἀναλύεται ὁ κηρὸς  
τῆς λαμπάδος.

Ὁ δὲ ἔρωτος οὗτος τοῦ Λεάνδρου δὲν ἦτο ἀπλὴ νεα-  
νικὴ ἐξαψίς, ἀπλὴ ἐρωτοτροπία. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι  
δύο εἰσὶν οἱ ἀληθεῖς ἔρωτες τοῦ ἀνθρώπου, δις ἀγαπᾷ  
οὗτος, κατὰ τὴν νεανικὴν καὶ κατὰ τὴν ἀνδρικὴν ἡ-  
λικίαν· ἀλλ' ὁ μὲν πρῶτος ἔρωτος εἶναι ὀρμητικὸς,  
ἐλαφρὸς, πλήρης ροδίνων ὀνειροπολημάτων· ὁ δὲ δεύ-  
τερος σοβαρὸς. ἐρριζωμένος, διρκής, διατρέχων ὁδὸν  
ἀκανθώδη. Ἐκεῖνος μὲν ἐξάπτει καὶ τρελλαίνει, οὗτος

\*) Ἰρ. ἀριθ. 34, σελ. 665 — 667.